

**Отзив за книгата на Петя Вълкова
„Статии, рецензии, лекции и ... още нещо“ (изд. Фабер 2015)**

Прочетох книгата на Петя Вълкова „Статии, рецензии, лекции и ... още нещо“ (изд. Фабер 2015) с интерес и вълнение. Тя събуди жив и дълбок отклик в съзнанието ми и породила множество мисли, от които бих искал откря най-значимото.

В огледалото на текста изпъква образът на автора му – високо професионално подготвен музикант и педагог с разностранни културни интереси, с точни критерии за ценностите в световната музика и изкуство, обичащ работата си и увличащ следващи поколения млади таланти в тежкия и недооценяван у нас труд на професионалните музиканти.

Уважавана и известна като дългогодишна преподавателка по виолончело и ръководител на групата по камерна музика в Национално училище по изкуствата „Добри Христов“ – Варна, Петя Вълкова олицетворява професионалната атмосфера и постижения в един върхов период за тази важна за Варна и за цяла България културна институция във времето от около края на 60-те до към средата на 90-те години на XX век. Наред с нея сред любимите ми учители блестяха ярко звездите на клавирния педагог Цветана Кареева, композитора Петко Мечков, преподавателите по солфеж и музикална теория Йорданка Шишкова и Антоанета Иванова, музикалния историк и хоров диригент Милко Димитров, както и на много други талантиливи, ерудирани и достойни люде – всеотдайни в работата си, личности с мисия, обградени с респектиращ авторитет, но и с много любов от техните многобройни ученици от различни поколения.

Върху основа на документални публикувани материали с критично-рецензентска и критично-аналитична насоченост, в книгата е обгърната внушителна панорама от музикалнокултурни събития. Заявеният още в предговора акцент върху документалистиката като обективен път към историческата реалност според мен съдържа възможност за много ценна инверсия – всъщност чувствителните сетива на критика и публициста Петя Вълкова, многопосочните културни интереси и критично насочената мисъл, емоционалният патос и професионално подготвена интуиция на музиканта неизменно обагрят и оживяват фактологията. Така авторът убедително възсъздава пъстър свят от културни събития, на част от които бях свидетел и които се оказаха значими и в моята собствена професионална творческа съдба.

Книгата на Петя Вълкова „Статии, рецензии, лекции и ... още нещо“ съдържа ценни рефлексии върху делото на множество творчески личности от различен порядък и измерения, защото са осъществени „отвътре“ – от позициите на активно музициращ, работещ и мислещ специалист. Наред с проникновените лекции, посветени на такива колоси на световната музика като Бетховен в светлината на неговата камерна музика, и като Шостакович, за мен бе изключително интересно да надникна в тайнството на взаимодействията между поезия и музика чрез текста за големия поет Лермонтов. Специално бих искал да отбележа достойно оценения в книгата принос в процесите на естествено съ-съществуване на българската музика в европейската и световната традиция на творци като Марин Големинов и Васил Казанджиев, интерпретаторските постижения и делото на личности като Минчо Минчев, Жени Захариева, Неделчо Годоров, и др. А отношението, вниманието и грижата към младите музикални таланти на България пронизва целия текст. Ако разработката, посветена конкретно на самостоятелната учебна работа по камерна музика обобщава в определена степен опита на водещ педагог и специалист в тази сфера, то други материали разкриват високото чувство на П. Вълкова на отговорност за съдбата на нейните възпитаници, любовта и доверието към тях, всеотдайността ѝ в нейната успешна и продуктивна дългогодишна работа. Мога да кажа, че в тази дейност П. Вълкова отдавна си е извоювала непоклатими позиции като просветен *музикус* и извисен *кантор*, в противовес на някои чиновници из образователни институции на страната, чиито сенки също пробягват по страниците на нейната книга.

Обобщението на множеството творчески съдби, личности и свързани с тях събития, намерили място в книгата на П. Вълкова, ме насочва към идеята на поета Рилке за „духовно семейство“. Мисля, че именно тази представа е в основата на нейната творческа интерпретация в текста и че невидимите, но и неразкъсваеми нишки на духовно единство в безбрежните исторически пространства и културни измерения генерират позитивизма и енергията, излъчвани от посланията на този труд.

Отдала без остатък собствения си музикално-творчески и интерпретаторски талант и потенциал на музикално-педагогическата дейност, П. Вълкова е въздигнала храм на приемствените процеси в изкуството и в музиката, вградила е в него пиетета си към камерната музика заедно с

надеждите, отправени към следващи музикални поколения на България. Ето защо тази книга е най-вече за младите.

В заключение бих искал да завърша с мисъл на големия български художник Илия Бешков: „...изглежда че само чудните неща са реални“ и да си помисля – а какво по-реално от чудото на музиката в този свят... И да не забравя да благодаря на Петя Вълкова за това, че прочитането на нейната книга ми донесе истински щастливи мигове, изпълнени със спомени, размисли в настоящето и надежди за бъдещето.

София, 19 октомври 2017 г.

проф. Томи Кърклиясийски,
доктор на изкуствознанието